

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

ΠΑ!... Γιατί δέν φοράς τό κολλιέ σου; ρώτησε ό Ρενέ τή γυναίκα του.

Ή "Όλγα, πού έμπαινε κείνη άκρωδώς τή στιγμή, φορώντας μιά άσπρη τουαλέττα χορού, στό σαλόνι, όπου τήν περίμενε ό άντρας της, στάθηκε άπότομα—κι' έγινε κατακίτρινη.

— Τό κολλιέ μου; ψιθύρισε με ψευσιμένη φωνή, φέρνοντας άσυνείδητα τό χέρι της στό λαμό της. Προτιμώ νά μή τό φορέσω σήμερα...

— Δέν καταλαβαίνω τό λόγο.. Πηγαίνουμε σέ χορό. Φόρεσε τήν καλύτερη βραδινή τουαλέττα σου.

Τό ξέρω έξ άλλου ότι είσαι φιλάρεσκη, ότι θέλεις νά σε κυτάξουν με θαυμασμό... Γιατί, λοιπόν, δέν βάζεις και τό κολλιέ σου, πού σου πάει τόσο ώραία;...

— Μά... μου φαίνεται ότι καλύτερα είναι νά μή φορέσω κανένα στολίδι άπόψε...

Και προσέθεσε, προσπαθώντας νά χαμογελάσει :

— Δέν πηγαίνουμε, Ρενέ; Πέρασε ή ώρα!...

— Σέ παρακαλώ, έπέμενε ό άντρας της, κάνε μου τή χάρι νά φορέσης τό κολλιέ σου... Πρώτη φορά ξαναβγαίνουμε μαζί, ύστερο' από δύο βδομάδες πού έλειπα σέ ταξείδι, και θέλω νά είσαι λαμπροστολισμένη...

Ξαφνικά όμως ή "Όλγα έπεσε σέ μιά καρέζλα, σκέπασε τό πρόσωπο με τά δύο χέρια της και άρχισα νά κλαίη.

— Μήπως έχασες τό κολλιέ; τήν ρώτησε τότε ό άντρας της.

— Ναι, ναι, τό έχασα στην Κωνη Άκτι, όπου μ' έστειλες νά περάσω σέ μιά πανσιόν τις δύο βδομάδες πού θά έλειπε σέ ταξείδι! τού άποκρίθηκε ή "Όλγα.

— Και γιατί δέν μου τό είπες αυτό; — Νόμιζα πώς θά τό ξαναβρίσκω και δέν ήθελα νά σε βάλω σέ άνησυχία...

— Μά πώς τό έχασες;

— Ένα βράδυ στό καζίνο...

— Και δέν έκανες κανένα διάβημα γιά νά βρεθής; Ά! παιδί μου! δέν φέρθηκες διόλου λογικά! Θά τηλεγραφήσω αύριο στη διεύθυνση του Καζίνο, θά κάνω παραύτονα και θά απαιτήσω νά θρούν με κάθε τρόπο τό κολλιέ, γιά νά μή δημιουργήσω σκάνδαλο!...

Άλλ' ή "Όλγα φαινόταν σαν νά μή άκουγε τίποτα. Γιά μιά στιγμή σκέφθηκε νά πη όλη τή αλήθεια του άντρός της; ή ντροπή όμως και ό φόβος τήν εμπόδιζαν νά μιλήσει.

Ξαναθυμήθηκε τότε όλες τις περιπέτειες της αλυσμένης εκείνης βραδείας.

Ξαναβρέθηκε στη μεγάλη αίθουσα του καζίνο, ανάμεσα στους μεταμφιεσμένους. Από τό τραπέζι της, πρόσθεσε ότι κοντά της καθόταν ένας άνδρας πού τήν κυττάζε με μεγάλη περιέργεια. Φορούσε ένα μαύρο ντόμινο και μεταξωτή προσωπίδα. Ή έπιμονή του νά έχη καρφωμένα επάνω της τά βλέμματά του, έκανε τήν "Όλγα νά καταληφθή από γλυκεία συγκίνηση.

Ή δοχίστρα, ή μυρωδιά της θάλασσας, ή γλυκειά γοητεία της νύχτας, ή μοναξιά στην όποία βρισκόταν ή νεαρή γυναίκα από τόν καιρό πού έλειπε ό άντρας της σέ ταξείδι, ώ! αυτά τήν έξοριζαν σέ μιά ήδονική μέθη...

Σέ λίγο σηκώθηκε και πήγε και στάθηκε στον μεγάλο έξώστη πού βρισκόταν πάνω από τή θάλασσα. Ό προσωπικόφορος τήν άκολούθησε ως εκεί, τήν έπλησίασε και τής μίλησε χωρίς περιστροφές. Κι' ή "Όλγα δέν μπόρεσε νά άντισταθί στη μαγευτική δύναμη του μυστηριώδους αυτού άνθρώπου... Ή φωνή του, ή προφορά του, ή κινήσεις του τήν υπέταξαν σέ σημείο πού νά μή μπορέσει νά του άρνηθί ένα χορό...

Ό άγνωστος έχορνε περίφημη. Ή φωνή του ήταν γλυκεία και παθητική. Ή "Όλγα είχε μεθύσει στην άγκυλιά του. Και όταν εκείνος τήν παρεκάλισε νά τό έπιτρέψει νά τήν συνουδεύσει ως τό σπίτι της, έκούνησε τό κεφάλι καταπραϊνά...

...Ό δρόμος τής πανσιόν όπου έμενε ή "Όλγα ήταν έρημος εκείνη τήν ώρα. Ό άγνωστος ξεθαρρεύτηκε από τό σκοτάδι και σέ μιά στιγμή

φίλησε άπότομα τήν "Όλγα στό στόμα. Ή "Όλγα τραβήχτηκε με δύναμη από τήν άγκυλιά του και πήγε στό σπίτι της. Καταλάβαινε πώς άν έμενε μαζί του λίγα ακόμη λεπτά της ώρας, θά ήταν ικανή νά διαπράξει καμιά τρέλλα...

Γιατί ή "Όλγα άγατούσε τόν άντρα της! Είχε ήδη άρχισί νά αισθάνεται τύψεις συνειδήσεως πού άφηρε νά τή φιλήσει ένας ξένος, ένας άγνωστος πού δέν είχε καν τή λεπτότητα νά βγάλι τήν προσωπίδα του...

Όταν βρέθηκε μόνη της στό δωμάτιό της, ή "Όλγα έπεσε σ' ένα καναπέ και ξεσπασε σέ νευρικά άναφυλλήττα... Ή άπελυσία της γιά τήν άδυναμία πού έδειξε, κορυφώθηκε όταν έξακούωσε έξαφνα ότι τής έλειπε τό μαργαριταρένιο κολλιέ της... Δέν τής έμεινε καμιά άμφιβολία ότι ό άγνωστος με τήν προσωπίδα, ό μυστηριώδης τύπος με τήν άκαταμάχητη γοητεία, ήταν ένας κοινός λαποδύτης, πού διάλεγε τά θύματά του μεταξύ τών γυναικών του καζίνο.

Ή τιμωρία αυτή της φάνηκε άφορητή γιά νά εξυλεσθί γιά τό άμάχητό της.

Έννοείται ότι δέν μπορούσε ν' άναφερθί στην άστυνομία γιά τήν κλοπή. Ύπρχε κίνδυνος νά γνωσθί πού ήταν και τί έκανε εκείνο τό βράδυ... Και ή "Όλγα γύρισε άμέσως στό Παρίσι, με τό θάνατο στην ψυχή...

Ή νεαρή γυναίκα πέρασε ώρες άπερίγραπτης άγωνίας, περιμένοντας τήν έπιστροφή του Ρενέ. Ήταν σχεδόν άρρωστη. Κι' όταν εκείνος ξαναγύρισε κοντά της, τήν κατείχε διαρκώς ό φόβος μήπως άντιληφθί ότι τής έλειπε τό κολλιέ... Θά τής ζητούσε, βέβαια, έξηγήσεις, δέν θά μπορούσε νά τόν γελήσει και στό τέλος ό Ρενέ θά μάθαινε τή φοιχτή αλήθεια!...

Και νά πού έφτασε τόρα ή στιγμή πού ή "Όλγα φοδόνταν τόσο πολύ!... Έπρεπε νά πη στον άντρα της όλη τήν αλήθεια... Δέν θά ζητούσε τή συγγνώμη του, γιατί ήξερε πώς ήταν άσυγχώρητη γι' αυτό πού έκανε... Θά του έλεγε τήν αλήθεια— και ύστερα θά έβριγνε μακριά του...

Αυτό θά τής στοιχίσει πολύ, γιατί έξακολουθούσε νά λατρεύε τόν άντρα της! Μά, τόσο τό χειρότερο γι' αυτήν! Έτσι, ή τιμωρία της θά ήταν μεγαλειότερη!...

Ή άπόραση αυτή της έδωσε κουράγιο.

Σήκωσε ψηλά τό κεφάλι της, κύτταξε κατάματα τόν Ρενέ και τόν είπε με σταθερή φωνή:

— Δέν σου είπα τήν αλήθεια, Ρενέ... Τό κολλιέ δέν τό έχασα...

Ό Ρενέ τήν κυττάζε έκπληκτος.

— Τι τό έκανες λοιπόν; τή ρώτησε. Δέν τό έχασες;...

— Όχι!... Θά σου εξομολογήθω τόρα όλη τήν αλήθεια... Τό μυστικό αυτό βάρανε τόσον καιρό τή συνείδησί μου... Πρέπει ν' άταλλάξω άπ' αυτό τό βάρος— όσο σκληρή κι' άν είναι ή τιμωρία πού με περιμένει, όσο κι' άν ντρέπομαι γι' αυτό πού θά σου πώ... Άκουσε λοιπόν...

— Μιά στιγμή! φώναξε ό Ρενέ ν' αλλαγμένη φωνή. Γιατί κλαίς, "Όλγα;

— Γιατί μετάνιωσα φοιχτά γι' αυτό πού έκανα... Μάρτυς μου όμως ό Θεός πώς δέν έπαψα, Ρενέ, νά σ' αγαπώ...

— Κλείσε, σέ παρακαλώ, τά μάτια σου! τή διέκοψε ό συζύγός της.

Ή "Όλγα ύπάκουσε.

— Άνοιξέ τα! άκουσε σέ λίγο τή φωνή του Ρενέ.

Ή "Όλγα άνοιξε τά μάτια της κι' έμπηξε μιά κραυγή τρώου!

Ό Ρενέ κρατούσε στά χέρια του τό κλεμμένο κολλιέ της.

— Έσύ ήσουν λοιπόν! τράυλισε ή "Όλγα.

Ό Ρενέ δέν άπάντησε. Πλησίασε τή γυναίκα του, τήν άγκάλιασε, τής πέρασε από τό λαμό τό κολλιέ και τής είπε με χαϊδευτική φωνή:

— Ναι, "Όλγα, εγώ ήμουν! Δέν ξέρω γιατί, με είχε πιάσει ή μαγία νά μάθω άν μ' αγαπάς πραγματικά κι' άν μου είσαι πιστή... Προφασίστηκα λοιπόν εκείνο τό ταξείδι και σ' έστειλα μόνη σου στην Κωνη Άκτι... Έκείνη τή βραδεία, όταν σ' έσφιγγα στην άγκυλιά μου, χωρίς νά με γνωρίζεις με τό ντόμινο πού φορούσα, κι' όταν σέ είδα νά φεύγεις άπότομα από τά χέρια μου, παρά τή στιγμήν άδυναμία σου, κατάλαβα ότι δέν θά είχες ποτέ τή δύναμη νά μ' άπατήσης... Και σου πήρα τό κολλιέ γιά νά βεβαιωθώ άν θά μπορούσες νά μου πεις ψέματα ως τό τέλος... Μά ή απόφασί σου νά μου εξομολογήθεις όλη τήν αλήθεια, μ' έπεισε ότι είσαι πιστή κι' άποσιωμένη γυναίκα και ότι έξακολουθείς νά μ' αγαπάς... Άς λησιμονήσουμε, "Όλγα, τήν δδνητή αυτή περιπέτεια...

Ή "Όλγα έλάγαιε, έχοντας άκουμπισμένο τό κεφάλι της στον ώμο του συζύγου της. Μά τό δάκρυό της ήσαν δάκρυα χαράς γιά τήν άνέλπιστη σωτηρία της και γιά τήν άνακούφιση πού δοκίμασε... Τής φαινόταν πώς ένα δυνατό χέρι τήν τραβήξε άπ' τήν Κόλαση πού βρισκόταν, στον Παράδεισο της αιωνίας ευτυχίας...

Ή νεαρή γυναίκα πέρασε ώρες άπερίγραπτης άγωνίας...